

ματος τῆς χηρείας, ἡ κυρία αὕτη παρὶς τα συνήθως ὄψιν δούτροπον καὶ σκυθρωπὴν, ἐκραύγαζεν ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, ἐπέληγε πάντα, τίποτε δὲν ἐπεδοκίμαζεν, οὕτως ὥστε κάλλιστα ἐφημόζοντο εἰς αὐτὴν αἱ λέξεις αὐτοκράτορος τινὸς τῶν Ῥωμαίων εἰπόντος· «Ἄς μὲ μισῶσιν, ἀλλ' ἂς μὲ φοβῶνται.»

Περὶ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀπολύτου ταύτης δεσποτίας, ὁ ἐπίσκοπος, εἰθιμίως ὢν πρὸς τὸν ἡσυχον καὶ εὐθυμον τῆς αὐτῆς βίον, ἀντίστη γενναίως κατὰ τοῦ τραχέος τῆς ἀδελφῆς του τρόπου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀπειρεῖτο νὰ παλαίη καὶ νὰ μάχηται ἀδικόπως, καὶ τοῦτο πολλάκις ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι ἡ νίκη συνήθως ἔκλινε πρὸς τὴν ἀδελφὴν, ἐπροτίμησε μᾶλλον ὑποταγὴν γαλήνην ἀπὸ ὑποταγὴν θυελώδη· διότι οὕτως πράττων ἀπηλλάττετο τοῦλάχιστον τοῦ κόπου καὶ τῆς ταραχῆς. Ὅθεν ἡ κυρία Λυδορῆ ἔπρατε τὰ πάντα κατὰ δοκοῦν ἐντὸς τοῦ ἐπισκοπικοῦ οἴκου. Αὐτὴ διεύθυνε τοὺς ὑπηρέτας, ἐκάνοντες τὰς δαπάνας καὶ ἐξέτινεν ἐνίοτε τὴν πνιχτοῦ παροῦσαν αὐτῆς ἰσχὺν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πνευματικῶν ὑποθέσεων. Αὐτὴ διώριζε τοὺς προεστῶτας, ἐποθεῖται τοὺς ὑποψηφίους εἰς τὰς ἐνορίας, καὶ ἡμέραν τινὰ ἤγειρε τοσαύτην πάλην κατὰ τοῦ ἐπισκόπου ἐκλέξαντος ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς ἐφημέριον τινὰ, ὥστε ὁ γέροντ παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὰς φρένας. Ἐπὶ οὕτω δλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἔπαυσε κραυγάζουσα, ἀπειλοῦσα καὶ παραπονουμένη. Παραλείπομεν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐν τῇ ὀρισμένη ὥρᾳ τοῦ γυμνασίου τὰ φαγητὰ δὲν ἦσαν εἰσπραττα, καὶ οἱ ματαίως ὁ δυστυχὴς ἐπίσκοπος ἀνέκραξε πᾶσαν πρωίαν. Ζητῶν τὸ πρόγευμα, ἀναγκαζόμενος ἐπὶ τέλους νὰ ἐξέρχεται μόνος του εἰς ἀναζήτησιν τοῦ θαλαμηπόλου, τὸν ὁποῖον ἡ Κ. Πενεθένη ἠγάθει ἀλλαχοῦ. Ἐνὶ λόγῳ, ὁ ἄδης εἶναι μὴδὲν παραβαλλόμενος πρὸς τὸν βίον ὃν διήγαγεν ὁ δυστυχὴς ἐπίσκοπος ἐν τῷ διαστήματι δλοκλήρου ἐβδομάδος, καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὁποῖου ἠγαχάσθη ν' ἀνακαλέσῃ τὸν διορισμὸν τοῦ ἐφημέριου, ὃν ἀντικατέστησε διὰ τινος εὐνοικοῦ τῆς ἀδελφῆς του.

Γινώσκων ἤδη, ἀναγνώστα, ταύτας τὰς λεπτομερείας, ἐννοεῖς κάλλιστα τὴν ἀμνηχανίαν εἰς ἣν εὐρέθη ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν οἶκον μετὰ τῆς νεάνιδος. Ἐνδοῦς τὸ πρῶτον εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας του καὶ εἰς τὸν δίκαιον οἶκτον ὃν ἐπέπνευεν αὐτῷ ἡ ἀπελπισία τῆς Μαρίας, μετημελήθη σχεδὸν ἥδη διὰ τὴν ἐλεήμονα πράξιν του, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἀδελφὴ του δὲν ἤθελε ποτὸς ἐπιδοκιμάσει τὴν παραδοχὴν μιᾶς ἐξῆς ἐντὸς τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα παραδοχῆς περὶ ἧς δὲν εἶχεν αὐτῇ προηγουμένως ἀποφανθῆ. Ὁ ἐπίσκοπος ἀναζητεῖ καθ' ἑαυτὸν μέσον δι' οὗ νὰ παρουσιάσῃ τὴν προστατευομένην αὐτοῦ ὑπὸ πρόφασιν δικαιολογητικὴν ἐνώπιον τοῦ σκληροῦ κερβέρου. Ἄλλ' οὐδεμία τῷ παρουσιάσθη ἰδέα περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ πλακοῦντος ὃν ἔμελλε νὰ ῥίψῃ εἰς τὰ τρία χαίοντα χάσματα τοῦ φεβροῦ φύλακος. Ἄν καὶ καθ' ἡ ἐποχὴν ταῦτα συνέβαινον ὁ χειμὼν ἦν δριμύτατος, ὁ ἰδρὼς ὅμως ἐβρέεν ἀφθόνως ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἡ δὲ καρδία του ἐκαλλε σφοδρῶς. Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο ὁ ταλαίπωρος νὰ

παλινδρομήσῃ· ὁ λόγος τῷ εἶχεν ἐκφύγει, καὶ ἀνάγκη νὰ βαδίσῃ ἐμπρός, οἰκιδῆσαι καὶ ἂν ἔμελλον νὰ ὦσιν αἱ συνέπειαι τῆς ἀποφασίως του· πρὸς δὲ, καὶ διότι ἡ Μαρία, ἐξελθούσα ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου, ἂν ἐκάνηρχετο, ἤθελε βεβαίως εὐρεῖ τὰς θύρας κεκλεισμένας δι' αὐτὴν. Ἐπροχώρει λοιπὸν ὁ ἀγαθὸς γέροντ πρὸς τὴν ἐπισκοπὴν μεμψιμοιρῶν καθ' ἑαυτὸν κατὰ τῶν ἡμιῶνων εἴτινες ἐβάδιζεν πολλὰ ταχέως, καὶ αἰσθαλιμένος ἐκλείπον τὸ θαρρὸς του καθόσον ἐπροχώρει πρὸς τὴν οἰκίαν. Τέλος πάντων εἰ ἡμίονοι ἱσταμένησαν, καὶ εἰς τῶν δύο ἀπολούθων εἴτινες συνώδειον τὸν ἐπίσκοπον, ἦλθε ν' ἀνυψώσῃ τὰ παραπετάσματα τῆς ἀμαξῆς καὶ προσφέρει τὸ σκολύθριον, χρῆσιμιον ἂντι ἀναβάθρας εἰς τὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὀχήματα.

Ὁ ἐπίσκοπος κατέβη πρῶτος, καὶ καθ' αὐθόρμητον ἀνάμνησιν τῶν πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον περιποικητικῶν τρόπων τῆς νεότητός του, ἀφῆρε τὸ ἐκπανωφόριον του καὶ προσέφερε πρὸς τὴν Μαρίαν τὸν βραχιλὸν αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου αὐτὴ ἐστηρίχθη τρέμουσα. Οὕτως ἀνέβησαν τὴν κλίμακα τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Soissons.

ΚΕΦ. ΤΡΙΤΟΝ.

Διατὶ βλέπετε ἀπὸ τὸ παρῆυρον;

Παραδεχόμενοι δὲ ἡ ἀνάγκη τέρας κατεργάζεται, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν δὲ ἡ ἀνάγκη καὶ ἰδωγλωττίαν καὶ πανουργίαν κατεργάζεται. Ἀναβαίνων τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος, ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος ἠγνόει εἰσέτι τίνι τρόπῳ ὄφειλε νὰ παρουσιάσῃ τὴν Μαρίαν πρὸς τὴν φοβερὰν χήραν, ὅπως ἡ ὑποδοχὴ γινήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἦτον αὐστηρά. Ἄλλὰ καθόσον ἐπροχώρει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, καὶ ἠσθάνετο τὸ σπουδαῖον τοῦ κινδύνου, κατὰ τοσοῦτον αἱ συγκεχυμέναι καὶ διεσπαρμέναι ἰδέαι του συνεσωματοῦντο καὶ παρετάττοντο ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του χορηγοῦσαι αὐτῷ δύο ἢ τρία μέσα πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀπίστεως τῆς νεάνιδος. Ἄμα φθὰς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ἀπεφάσισε νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν Κυρίαν Λυδορῆν, δὲ ἡ νεάνις ἤρχετο προσωρινῶς μόνον εἰς τὴν ἐπισκοπὴν, ὅτι δὲν ἠθέλησεν οὐδὲν ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς πρὶν ἢ ζητήσῃ τὰς ἐμφρονας συμβουλὰς τῆς ἀδελφῆς του. Ὡς ἐπιχείρημα δ' ὠφελιμώτατον ἐπένοησε νὰ μὴ παρασχῇ οὐδὲν δειγμα διαθέσεως τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὴν νεάνίδα ἐν τῇ οἰκίᾳ, διανοούμενος μάλιστα νὰ δειξῇ σχεδὸν ἀποστροφήν ὡς πρὸς τὴν ἰδέαν ταύτην. Τὰ πράγματα οὕτω πως διατεθειμένα ἤθελον βεβαίως φέρει αἰτίον ἀποτέλεσμα, εἰάν ὁ πειρασμὸς δὲν κατέστρεφε τὰ σχέδια τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος· διότι καθ' ἡ στιγμὴν ὁ θαλαμηπόλος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς Κυρίας Λυδορῆς, εἰς ἔξ ἀπερισκήφιας εἰς ἕκ σκαλιότητος, ὥσθως τὴν θύραν τοσοῦτον βιαίως, ὥστε ἐπληξῆς καὶ ἐπλήγωσεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν εὐρεθείουσαν γρατῶν, ἐρχομένην εἰς προῦπάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Οὐδέποτε χεῖρ σιθαρὰ κατέφερε ῥάπισμα τοιοῦτον